

Βγαίνουν τόσσοι, που τους Πέρσες κατένικησαν τὸ πάλαι,
 γὰρ Ἐυρώτα ποταμὲ,
 Λυμπεροπούλε μεγάλε
 καὶ δεσπότη Σολομῆ.

Περικλέτο μου, σ' ἀρίνω... δὲς μου φίσα,
 πῶς με κ' ἐμὲ σ' ἐτάρτη,
 κ' ἔγχε μῶλα κ' ἔγχε λῆσσα
 νά κινήσω γὰρ τὴν Σπάρτη.

Ἦ λαμπρῶν πολέμων Μούσα,
 πῶς μέσκα ἴστο κερμίνι.

τὸν Θεὸν παρακαλοῦσα
 κάποιος πύλεμος νά γίνῃ.

Μόλις τῶπα καὶ ἴση μέση
 πρόβαλε φουστανελάς,
 μὲ τὴν λάρκα, μὲ τὸ φέσι,
 κ' ἔγινε κακὸς μπελάς.

Ἔχετε γεμῆ, γειτόνισσας, καὶ σύ, κατουλοῦδάρτη,
 πηγαῖνα γὰρ τὴν Σπάρτη.

Πῶς, παιδιὰ, κρησφύγετον
 νά κάμω τὸν Τρώγετον,

καὶ νά ξεχάσω βάσανά καὶ νά ξεχάσω μύθους
 μὲ τοῦ ἀγάλου κατὰμοῦ τοὺς φλοίσθους καὶ τοὺς ῥόθους.

Πῶς κ' ἐγὼ ν' ἀγωνισθῶ περὶ κληρονομίας
 κ' ἔκει παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ καθὸς Ἱερειμίας
 δὲ κλεισὸν γαίλας δεσπορῶν καὶ δὲ θρητῶσω μόνος
 ἐν τῷ μνησθῆναι τῶν παθῶν τοῦ κάθε Μακεδόνο.

Ἐκεὶ Τυρτίων ἔσμετα
 φρενήρης θά τονίσο,
 καὶ Μακεδόνα φάσματα
 κ' ἐγὼ θά λησπορῶσω.

Ἐκεὶ ποῦ λῆς καθήμενος μετὰ τῶν φεοφόρων
 τοὺς ὀμοφύλους θά νικῶ
 καὶ μήτε θά διεκδικῶ
 κληρονομία, καλαϊὰς ἀρχαίων προπατόρων.

Μὰ σπιδίμην πρὸς σπιδίμην
 γὰρ τῆς πατρίδος τὴν τιμὴν
 γενναίως θά διεκδικῶ μὲ δῶν τῶν ἀνδρῶν
 κληρονομίας ἱεράς γηπέδων καὶ μακροῶν.

Σ' ἀρίνω, Περικλέτο μου, καὶ σήμερ τρεχάτος
 πῶς σ' ἐλείνους τοὺς τρανοὺς, πόθου ἐν κράτει κράτος,
 ποῦ μοναχὰ τὸν Δημάργον γνωρίζου Βασιλέα,
 ποῦ Μοίραρον δὲν ἀναίονται, μήτε κ' Ἐλισγγιλέα,
 κ' ὅσταν ἐρεθίζονται κ' ἄποταν τοὺς ἀέρας
 ζῶνους ἀμέσως μ' ἀρματὰ τὴν ἰαγερὴν τῶν μέσων,
 καὶ πόλεμον ἐμφύλιον
 κηρύττουν ἴστο Βασιλείον.

Πῶς ἦγλιέ, ποῦ κυβερνοῦν τρανοὶ προνομιοῦχοι,
 καὶ ἴστη ψυχῆς τῶν τοῦ βρασμοῦ
 γράφου καὶ νόμου καὶ θεομῶς
 σὲ φερωτὸ πάροχου.

Πῶς καὶ σ' ἄλλα κράτη μὰς, ἐπὶ ἑλληρ ὀμορῶσιν,
 σὺν κάθε φεοδάρτη μὰς, σὺν κάθε βασιλείῳ,
 δὲν θέλω πῶς μπερδεύωμαι μετὰ τὴν δικαιοσύνην,
 μὰ μόνος μετὰ τῆς χερῶν μου τὸ δικαίον μου νά βροῖσω.

Φεύγω ἴση Σπάρτη, Περικλῆ... τὸ βήμα μου ταχύτω,
 κ' ὀρκίζομαι πῶς τάματα δὲν θά τὰ καταιοχῶνω,
 μὰ μόνος καὶ μετὰ πολλῶν
 πρὸς τῆς πατρίδος τὸ καλὸν
 καὶ σῶμα θύσω καὶ ψυχὴν
 εἰς τῶν μαχῶν τὴν ἰαγερὴν
 γὰρ Σπαρτιάτας Σολομοῦ καὶ γὰρ Λυμπεροπούλους,
 περιφρονῶν στρατεύματα καὶ Θεομῶς Συμβούλους.

Ἔλα κ' σὺ σὺν τὸν πόλεμον, βρὲ Περικλῆ σκαρτάδο,
 ἐσὺ νά κῆς μὲ τὸν γαιμρὸ καὶ ἐγὼ μὲ τὸν κουζάδο.

Π. — Ἐίρε ἴστο κράτος τοῦ πυρός,
 γενναίε Σπαρτιάτα,
 καὶ γράρε μου λεπτομάρως
 τὰ φωνικά μαντάτα.

Τῆς νίκης ἀθήρη μὲ καλεῖ,
 βλαστὴ τοῦ Λαμιάδα,
 πῶς κ' αὐτὴν, βρὲ Φασουλίη,
 τὴν ἐνδοξὸν ἀσπίδα,
 καὶ δεῖξαι τὴν ἴστωις μαχητάς...
 ἔμπρὸς, ἢ τὰν κἂν ἐπὶ τὰς.

Ὁ Κορφιάτης μὲ στρατὸν
 κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν.

Τέλογο τέλογο, Σιμόπουλε μου,
 καὶ μὰς ἐπρόμαξε βροντὴν πολέμου.
 Τέλογο τέλογο τοῦ Μονακάρτη
 νά πῶς γρήγορος μέσκα ἴση Σπάρτη.

Τὸ δρῶν Βασιλείον ζανικνεῖται
 κ' ἐγὼ φωνάζω πρὸς τὸν στρατὸν.
 μὲ τὸ πηλίκιον τὸ νέον ἔγε
 κατὰ τῶν νέων Σπαρτιατῶν.

ἴτε, συντάγματα στεφανηφόρα,
 ἐφ' ὄπλου λόγγην καὶ μὰς ἔμπρὸς,
 οὐκ κυριεύετε τὴν Σπάρτην τόσα,
 κἂτ' ὁ κουζάδος, κἂτ' ὁ γαιμρὸς.

Γιὰ τοὺς πολέμους τοὺς ἐμφύλιους
 θέλωμεν μόνον στρατῶν ἀστέλεχον,
 μὰ γὰρ Βουλιάρους κ' ἔσμερως φελοῖους
 τὸ κράτος χρεῖαν αὐτῶν δὲν ἔχει.

Όποιος συλλάβη με τριτοκόμο
κάν τον κουμάδο, κόν την γαμπρό,
θά τον φορτώσω χροιά γαλέμα,
θά του κρεμάσω σταθή λιπαρό.

Και μέ την Σπάρτη γενναίως τάβαλα...
γιατί εί θέταξ και ποτα νεράβα...
Πότε κι' ο γέρος με πολεμά,
πότε σταμάτα,
πότε σκαίνα,
πότε της Σπάρτης οι Σολομοί.

Πην οι Καζάδες μας, πην τ'ε Σαντζάκι,
σέρτε να σβύστε τ'ε Σπάρτη τ'εζάκι,
κι έσαι που τόμα μάλα άσκαίνα,
όγχι κι' η Σπάρτη σαν την Πικαρμύσσικη.

Έτε και πάλιν κατότε, Ελλάδανας,
κι' έκ Τούρκου βασιλείαν
μας βλάπουν ενίοι δόξα κίνα...
εμπρός η σάβλας... τ'αρά ταρά...

σε κάθε λόγχη περάστε ζώναι,
τεκρούμα, φέσαι, η ταπειρά.

**Άνταπόκρισις εκείνων
των ήρώων των ζυλιών.**

Έκ της Σπάρτης. — Μετά φαική είδα και τον ποταμόν,
κι' ήπε μάλανα ζωμόν...
Είδα και τους μαγομένους... στην σκοποδαλη άσκαίνται,
δέν τους κίναουν χαλινού,
μάτε νόμοι ταπεινοί,
φαίνεται πως με τους νόμους του Λυκούργου διοικούνται.

Λυμπερόπουλος ο ρέντης Σολομών κατιδίωκει,
σαν να λέμα μ' άλλους λόγους Κουροπέτιν και Κουρόκου.
Μάχη λόγου πως θα γίγη, σήμα δε κυκλοφορεί
πας' στο Μουαδεν ο κουμάδος σουετός υποχωρεί,
πλην ο Διμάρχος δέν παίζει και τον παρσι μωρόμα,
και φωνάζει 'στους στρατούς του: κρηγίτε τον, παιδίμα.

**Έξήρουν άποσημείων
χαισά τ'ην Σαλαμίν,**